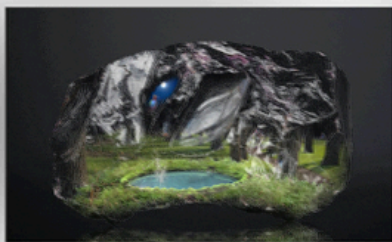
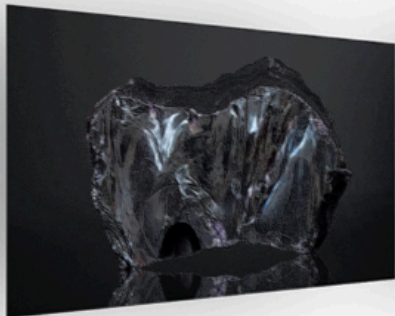

→ Tekeningen van Bas Ketelaar, een installatie van Alexa Meyerman. FOTO REUTEN GALERIE

Herinnering aan tijd

PERPETUUM

BAS KETELAARS, ALEXA MEYERMAN, OLPHAERT DEN OTTER, AGNIET SNOEP

Waar Reuten Galerie, Prinsengracht 510

Te zien t/m 15 mei

★★★★☆

Zelfs zij die nooit Marcel Prousts *A la recherche du temps perdu* hebben gelezen, zullen bekend zijn met de 'madeleinescène'. De hoofdpersoon eet zo'n typisch Frans koekje en doopt het in zijn bloesemthee, een combinatie die werkt als kickstart voor een eindeloze stroom herinneringen. Als lezer drijf je mee naar het fictieve dorpje Combray waar hij opgroeide. Pagina's lang word je ondergedompeld in een verleden waarvan onduidelijk is hoeveel echt is en hoeveel verbeelding. Je gaat terug in de tijd, maar ook buiten de tijd.

Olphaert den Otter maakte meer dan tien jaar geleden drie werken naar aanleiding van Prousts meesterwerk. Twee daarvan zijn nu te zien bij Reuten Galerie in de groepstentoonstelling *Perpetuum*.

In de mooiste, *Swannzij*, is een kamertje te zien met daarin een secretaire en een tafeltje. Langzaam, met 120 getekende ingrepen, raakt het bourgeois interieur gevuld. Het gaat heel traag, maar als je om de paar minuten terug-

keert is dit decor van vroeger elke keer iets verder aangekleed.

Ook Agniet Snoep gebruikt bewegend beeld. Zij projecteert paradijselijke landschappen op de drie zijden van een stuk glimmend zwart obsidiaan. Er zijn lianen, een heerlijk rond bosmeertje waar af en toe een druppel in valt, geruststellende dierengeluiden op afstand. Het zijn taferelen van voor de zondevaal, toen het leven nog oneindig was.

Op de geluidsband rommelt het echter vervaarlijk: een indicatie dat dit onsterfelijk geluk niet lang meer kan duren. Het mag een troost heten dat het vulkanisch glas, waar de films op worden geprojecteerd, in newagekringen be-

kendstaat om zijn zuiverende krachten.

Bas Ketelaars vangt in grote tekeningen de Noord-Europese natuur op het moment dat de zon niet meer ondergaat en het gevoel voor tijd totaal ontregeld raakt. Het niet aflatende zonlicht prikt perfecte cirkels in het bladerdak, het tegendeel van zwarte gaten waar in te ontsnappen valt. Ketelaars biedt de kijker – en zichzelf – houvast met een geometrische indeling van zijn vellen. Diagonalen en rasters houden het natuurgeweld in toom. Tegelijkertijd functioneren ze als meetinstrumenten van het maakproces dat op zich al een documentatie is van de tijd.

Alexa Meyerman complementeert *Perpetuum*. Zij maakt een specifiek soort interieurs. De elementen – soms realistisch en herkenbaar, soms abstract – zijn geplakt op kartonnen kaarten die haaks op de achterwand van een soort kijkdoos staan. Rondom een gebogen spiegel die de voorstelling reflecteert, telkens anders bij elke stap die je zet.

Meyermans werk echoot Den Otters Proustiaanse interieur. En net zo goed als in het paradijs van Snoep worden alle stappen eindeloos herhaald. Het is, zoals de tentoonstellingstitel stelt, voortdurend. Het onderwerp is hier niet de tijd, die immers altijd doorgaat en nooit weerkeert, maar de herinnering eraan.

Edo Dijksterhuis

De geluidsband rommelt vervaarlijk: dit geluk duurt niet lang meer